

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 127/2019-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom policajta Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice-okolie, odboru poriadkovej polície, obvodného oddelenia Policajného zboru Bohdanovce a prokurátorky Okresnej prokuratúry Košice-okolie pri jeho zadržení 26. októbra 2018 a v priebehu jeho zadržania a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 7. januára 2019, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 3

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom policajta Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice-okolie, odboru poriadkovej polície, obvodného oddelenia Policajného zboru Bohdanovce (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) a prokurátorky Okresnej prokuratúry Košice-okolie (ďalej len „okresná prokuratúra“) pri jeho zadržaní 26. októbra 2018 a v priebehu jeho zadržania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol 26. októbra 2018 o 20.00 h zadržaný policajtmi okresného riaditeľstva. Ako zo zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby (ďalej len „zápisnica“) vyplýva, k jeho zadržaniu došlo podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku bez predchádzajúceho súhlasu prokurátora, keďže bol „pristihnutý bezprostredne po spáchaní trestného činu“. Ďalej je v zápisnici uvedené, že sťažovateľ bol zadržaný z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, „lebo dňa 26. 10. 2018 v čase o 20.00 hod nakoľko osoba bola pristihnutá bezprostredne po spáchaní prečinu nebezpečného vyhrážania a podozrenia ublíženia na zdraví“. Uvedená zápisnica bola sťažovateľovi predložená na podpis 26. októbra 2018 o 23.45 h, čo sťažovateľ pri jej podpise poznamenal a zároveň pri svojom podpise uviedol poznámku, že dosiaľ nebol vypočutý podľa § 85 Trestného poriadku, a uviedol, že žiada o bezodkladné prepustenie.

2.1 Sťažovateľ si zvolil obhajkyňu a aj prostredníctvom nej opakovane počas jeho pobytu na okresnom riaditeľstve žiadal o svoje vypočutie a prepustenie. Sťažovateľ 26. októbra 2018 nebol vypočutý a bol umiestnený v cele policajného zaistenia.

2.2 Obhajkyňa sťažovateľa 27. októbra 2018 o 11.08 h požiadala faxom prokurátora okresnej prokuratúry o prijatie bezodkladných opatrení smerujúcich k prepusteniu sťažovateľa zo zadržania a poukázala na okolnosti sťažovateľovej veci, na čas jeho zadržania a skutočnosť, že sťažovateľ nebol vypočutý postupom podľa § 85 ods. 4 prvej vety Trestného poriadku. Postupovala tak po tom, keď jej policajt okresného riaditeľstva na jej telefonický dopyt oznámil, že sťažovateľa ako zadržaného v priebehu dopoludnia vypočúvať nebude, keďže vypočúva poškodeného a ním označených svedkov, čo,

ako vyplýva z obsahu spisu v uvedený deň o 11.00 h, 12.35 h a o 13.25 h, aj v skutočnosti vykonal.

2.3 Sťažovateľ bol z cely policajného zaistenia predvedený na okresné riaditeľstvo 27. októbra 2018 a o 15.30 h, teda po viac než 19 hodinách, vypočutý postupom podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku. Následne mu bolo vznesené obvinenie, bol vypočutý ako obvinený a približne o 20.00 h bol zo zadržania prepustený.

2.4 Dňa 7. novembra 2018 bolo obhajkyni sťažovateľa doručené upovedomenie prokurátorky okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 594/18/8806-4 z 2. novembra 2018, z ktorého vyplynulo, že prokurátorka skonštatovala priebeh postupu policajtov okresného riaditeľstva a uviedla, že *„poverený príslušník PZ po vykonaní všetkých nevyhnutných procesných úkonov príkazom podľa § 85 ods. 4 Tr. por. prepustil obvineného na slobodu dňa 27. 10. 2018 o 20.00 hod“*.

3. Podľa sťažovateľa je zrejmé, že postupom policajtov okresného riaditeľstva a nečinnosťou prokurátorky okresnej prokuratúry došlo k porušeniu jeho práv.

3.1 Podľa slov sťažovateľa je nesporné, že sťažovateľ bol 26. októbra 2018 o 20.00 h zadržaný a zo zápisnice o jeho zadržaní vyplýva, že mal byť pristihnutý bezprostredne po spáchaní trestného činu, ktorý mal spáchať tým, že sa mal inej osobe vyhrážať spôsobom, ktorým mohli byť naplnené pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona, a pre podozrenie z ublíženia na zdraví. Napriek tomu, že sťažovateľ sa opakovane domáhal svojho vypočutia ako zadržanej osoby, policajt okresného riaditeľstva sťažovateľa podľa jeho slov nevypočul.

3.2 Bezodkladné oboznámenie s dôvodmi zadržania a vypočutie zadržanej osoby je podľa mienky sťažovateľa zásadným úkonom policajta, ktorý zadržanie vykonal, keďže od tohto úkonu závisí dĺžka obmedzenia osobnej slobody zadržanej osoby. Podľa slov sťažovateľa je nepochybné, že práve vypočutie zadržanej osoby je nevyhnutným predpokladom, buď pre záver, že podozrenie nie je naďalej dôvodné, alebo pre odpadnutie dôvodov zadržania z inej príčiny. Obidva tieto závery vyplývajúce z vypočutia zadržanej

osoby majú podľa sťažovateľa za následok povinnosť prepustiť zadržanú osobu ihneď na slobodu. Ak zadržaná osoba nie je policajtom po jej vypočutí prepustená na slobodu, policajt jej vznesie obvinenie a vypočuje túto osobu už v postavení obvineného a po takomto výsluchu odovzdá spis prokurátorovi na podanie návrhu na vzatie do väzby alebo na postup podľa § 204 ods. 1 Trestného poriadku.

3.3 Podľa sťažovateľa policajt aj prokurátor majú postupovať tak, aby zadržanú osobu bolo možné odovzdať súdu najneskôr do 48 hodín, inak musí byť takáto osoba prepustená na slobodu písomným príkazom prokurátora aj s primeraným odôvodnením a so súhlasom prokurátora môže takúto osobu rovnakým postupom prepustiť aj policajt. Podľa záverov sťažovateľa z odôvodnenia príkazu na prepustenie sťažovateľa vyplýva, že bol prepustený, lebo s ním boli vykonané všetky potrebné procesné úkony. Zadržanie a obmedzenie osobnej slobody podozrivej osoby však nemá slúžiť na zabezpečenie prítomnosti podozrivej osoby na procesných úkonoch, ale je viazané na existenciu niektorého z dôvodov väzby alebo na podozrivú osobu podľa § 204 ods. 1 Trestného poriadku. Je teda podľa mienky sťažovateľa nesporné, že samotné odôvodnenie príkazu na prepustenie sťažovateľa poukazuje na skutočnosť, že samotné zadržanie sťažovateľa nebolo vykonané v súlade so zákonom.

3.4 Za súladné so zákonom podľa názoru sťažovateľa možno považovať len také obmedzenie osobnej slobody zadržanej osoby, ktoré nielen formálne neprekročí maximálnu zákonom ustanovenú lehotu, ale také, pri ktorom postup orgánu činného v trestnom konaní smeruje k tomu, aby dĺžka pozbavenia osobnej slobody zadržanej osoby neprekročila nevyhnutnú mieru v okolnostiach toho-ktorého prípadu, rešpektujúc pritom zákonom predpísaný postup. Ako však z listu prokurátorky z 2. novembra 2018 vyplýva, táto žiadne opatrenia neprijala. Naopak, skonštatovala, že policajt po vykonaní všetkých nevyhnutných procesných úkonov prepustil sťažovateľa na slobodu. V čase, keď bola žiadosť o prijatie prokurátorských opatrení doručená, však bolo podľa odkazu sťažovateľa zrejmé, že policajt nevykonáva úkony, ktoré mal vykonať neodkladne, teda výsluch zadržaného sťažovateľa, ale iné úkony trestného konania – výsluchy svedkov. Takýto postup policajta podľa sťažovateľa odporuje § 85 ods. 4 Trestného poriadku. Účelom zadržania, ako už sťažovateľ uviedol, nie je mať k dispozícii zadržanú osobu, kým sa vykonaním iných dôkazov nepodarí

zhromaždiť dostatočné množstvo dôkazov pre vznesenia obvinenia, ale obmedzenie osobnej slobody je podmienené existenciou dôvodov väzby, a ako už bolo uvedené, nevyhnutným predpokladom zákonnosti trvania obmedzenia osobnej slobody zadržanej osoby je jej vypočutie.

4. Sťažovateľ navrhol vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil:

„Práva sťažovateľa nebyť pozbavený slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, zakotvené v čl. 17 ods. 2 Ústavy SR, byť ako zadržaný ihneď oboznámený s dôvodmi zadržania a vypočutý, zakotvené v čl. 17 ods. 3 Ústavy SR, nebyť pozbavený slobody inak ako v súlade s konaním ustanoveným zákonom, podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, boli postupom policajta Okresného riaditeľstva PZ Košice-okolie, Odboru poriadkovej polície, Obvodného oddelenia PZ Bohdanovce a prokurátorky Okresnej prokuratúry Košice-okolie pri zadržaní sťažovateľa dňa 26. 10. 2018 a v priebehu jeho zadržania porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané zadostučinenie vo výške 1 000 €, ktoré je povinné zaplatiť Okresné riaditeľstvo PZ Košice-okolie, Odbor poriadkovej polície, Obvodné oddelenie PZ Bohdanovce sťažovateľovi do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané zadostučinenie vo výške 1 000 €, ktoré je povinná zaplatiť Okresná prokuratúra Košice-okolie sťažovateľovi do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Odporcovia sú povinní nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5.1 Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

5.2 Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

5.3 Vec napadla ústavnému súdu 27. decembra 2018 a bola pôvodne pridelená sudkyňi spravodajkyňi Ľudmile Gajdošíkovej, ktorej 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudkyne ústavného súdu. V zmysle čl. X ods. 2 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh“) bola táto vec po 26. apríli 2019 v zmysle rozvrhu prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Ľubošovi Szigetimu a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu prejednaná a rozhodnutá v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu), Peter Molnár a Ľuboš Szigeti.

III.

6. Zásahy typu zadržanie, zatknutie, vzatie do väzby, nepodmienečný trest odňatia slobody predstavujú jeden z najzávažnejších zásahov štátu do základných práv a slobôd človeka, predovšetkým do osobnej slobody. Štát tak prostredníctvom orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov legitímne činí v zmysle ústavy (čl. 17, čl. 49 a čl. 50 ústavy) a príslušných zákonov pre účely ochrany kvalifikovaných záujmov (napr. ochrana života, zdravia, slobody a ľudskej dôstojnosti, majetku, verejného poriadku, životného prostredia, kultúrneho dedičstva, bezpečnosti štátu a pod.) v prípadoch, kde záujem na ich ochrane prevažuje nad osobným záujmom (osobnou slobodou) osôb podozrivých zo spáchania alebo páchatel'ov trestných činov.

6.1 Predmetom ochrany podľa čl. 17 ods. 2 ústavy je osobná sloboda jednotlivca, teda voľnosť človeka od vonkajších prekážok a obmedzení jeho pohybu (PL. ÚS 29/95, č. 8/1995, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky). Toto ustanovenie však neobsahuje žiadnu materiálnu výhradu, teda žiadne materiálne kritériá, za ktorých by obmedzenie osobnej slobody bolo prípustné. Naopak, výslovne zverujú oprávnenie určiť dôvody (podmienky) a spôsob zbavenia alebo obmedzenia osobnej slobody zákonodarcovi, ktorý je povinný pri zákonnej úprave dbať na to, aby nezasiahol do podstaty a zmyslu tohto práva (čl. 13 ods. 3 a 4 ústavy).

6.2 Aj predmetom ochrany podľa čl. 17 ods. 3 ústavy je osobná sloboda jednotlivca, avšak len v prípade jedného druhu zásahu, a to zadržania. Toto ustanovenie sa od čl. 17 ods. 2 ústavy odlišuje aj podmienením prípustnosti zásahu do osobnej slobody v podobe zadržania

- len v prípadoch ustanovených zákonom,
- s okamžitým oboznámením s dôvodmi zadržania a vypočutia,
- a najneskôr do 48 hodín a pri trestných činoch terorizmu do 96 hodín prepustenia na slobodu alebo odovzdania súdu,

kým ustanovenie čl. 17 odseku 2 ústavy neobsahuje žiadne požiadavky na kvalitu alebo vlastnosti orgánu, ktorý rozhoduje o obmedzení alebo pozbavení osobnej slobody.

6.3 Ústavný súd judikoval (I. ÚS 165/02, I. ÚS 177/03, I. ÚS 115/07), že každé pozbavenie osobnej slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený osobnej slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli.

7. Sťažovateľ bol 26. októbra 2018 o 20.00 h zadržaný policajtmí okresného riaditeľstva a k jeho zadržaniu došlo podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku bez predchádzajúceho súhlasu prokurátora, keďže bol „*pristihnutý bezprostredne po spáchaní trestného činu*“.

7.1 Podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku osobu podozrivú zo spáchania trestného činu môže policajt zadržať, ak je tu niektorý z dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 alebo 2 Trestného poriadku alebo ak ide o podozrivú osobu podľa § 204 ods. 1, aj keď proti nej doteraz nebolo vznesené obvinenie. Na zadržanie je potrebný predchádzajúci súhlas prokurátora. Bez takého súhlasu možno zadržanie vykonať, len ak vec neznesie odklad a súhlas vopred nemožno dosiahnuť, najmä ak bola taká osoba pristihnutá pri trestnom čine alebo zastihnutá na úteku.

7.2 Postup orgánov činných v trestnom konaní tak splňal podmienku zákonnosti a dôvody, pre ktoré bol sťažovateľ zadržaný a ktoré komunikovala aj okresná prokuratúra voči sťažovateľovi, z ústavného hľadiska v zmysle garancií čl. 17 ods. 2 ústavy obstoja.

7.3 Čo sa týka sťažovateľovej (i) námietky, že sťažovateľ nebol neodkladne po zadržaní vypočutý policajtom, a (ii) názoru, že „*účelom zadržania nie je mať k dispozícii zadržanú osobu kým sa vykonaním iných dôkazov nepodari zhromaždiť dostatočné množstvo dôkazov pre vznesenia obvinenia, ale obmedzenie osobnej slobody je podmienené existenciou dôvodov väzby, a ako už bolo uvedené, nevyhnutným predpokladom zákonnosti trvania obmedzenia osobnej slobody zadržanej osoby je jej vypočutie*“, ústavný súd uvádza, že musí mať voči orgánom činným v trestnom konaní a polícii vykonávajúcej zadržanie

a výsluch osoby zadržanej elementárnu dôveru, že konajú v záujme ochrany vyššieho záujmu, ako je záujem na osobnej slobode osoby zadržanej.

7.4 Takú istú dôveru preukázal aj ústavodarca, keď určil časovú hranicu 48 hodín od zadržania pre rozhodnutie o odovzdaní zadržanej osoby súdu alebo prepustenie na slobodu. To, akým spôsobom naloží policajt, majúci podľa čl. 17 ods. 3 ústavy vykonať výsluch osoby zadržanej, s dobou 48 hodín (resp. 96 hodín) od zadržania, je vecou operatívneho postupu, procesných postupov a zabezpečovania dôkazov nutných pre samotný výsluch a následné rozhodnutie o odovzdaní zadržanej osoby súdu alebo prepustení na slobodu. Do týchto postupov polície v rámci 48 hodín (resp. 96 hodín) od zadržania nie je ústavný súd (v súlade s už popísanou dôverou) v zásade povolaný zasahovať.

7.5 Do postupu polície, ktorá dodržala dobu 48 hodín (resp. 96 hodín) od zadržania pre rozhodnutie o prepustení osoby zadržanej na slobodu alebo odovzdaní súdu, by ústavný súd mohol zasiahnuť iba v situácii, keď by vzhľadom na osobu, miesto a čas zadržania, spôsob zadržania, konanie zadržanej osoby pred zadržaním a postup polície a prokuratúry v danej veci jednoznačne signalizovali, že ide o zjavne nezákonný alebo zjavne šikanózný postup orgánov činných v trestnom konaní namierený úmyselne proti osobe zadržanej a nemajúci nič spoločné so snahou využiť zadržanie a následne dobu 48 hodín (resp. 96 hodín) na spravodlivé rozhodnutie o ďalšom postupe v záujme ochrany vyššieho ústavou a Trestným zákonom predpokladaného záujmu oproti záujmu na osobnej slobode osoby zadržanej.

7.6 V prípade sťažovateľa však ústavný súd nenachádza známky nezákonnosti alebo šikanózneho postupu zo strany orgánov činných v trestnom konaní pri zadržaní sťažovateľa a následného postupu voči nemu. Doba 19 hodín od zadržania, po ktorej bol sťažovateľ prvýkrát vypočutý, sa nejaví byť ako šikanózna alebo nezákonná v tom smere, že by polícia nechala sťažovateľa zámerne a bezdôvodne nepovšimnutého 19 hodín, a až potom sťažovateľa vypočula, obvinila a prepustila na slobodu. Aj následné vznesenie obvinenia sťažovateľovi (spolu s dôvodmi zadržania) dávajú základ pre konštatovanie, že postup

orgánov činných v trestnom konaní nebol v rozpore s čl. 17 ods. 3 ústavy, ale smeroval k rozhodnutiu o obvinení alebo neobvinení sťažovateľa a prepustení alebo neprepustení sťažovateľa na slobodu.

8. Článok 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby pozbavenie osobnej slobody bolo zákonné a v súlade s konaním ustanoveným zákonom, pričom dohovor tu priamo odkazuje na vnútroštátne právo a upravuje povinnosť dodržiavať hmotné aj procesné právne normy, a taktiež povinnosť, aby každé pozbavenie osobnej slobody zároveň bolo v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou [k tomu pozri okrem judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) aj *Bozanov v. Francúzsko* č. 9990/82, rozsudok ESLP z 18. 12. 1986, bod 54; *Benham v. Veľká Británia*, č. 19380/92, rozsudok Veľkej komory ESLP z 10. 12. 1996, bod 40; z novšej judikatúry *Stanev v. Bulharsko*, č. 36760/06, rozsudok Veľkej komory ESLP zo 17. 1. 2012, bod 143; *L. M. v. Slovinsko*, č. 32863/05, rozsudok ESLP z 12. 6. 2014, bod 121].

9. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti namieta porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru bez toho, aby špecifikoval, porušenie konkrétne ktorého práva podľa čl. 5 ods. 1 namieta. Z obsahu odôvodnenia ústavnej sťažnosti však vyplýva, že namieta porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru.

10. Vzhľadom na predložené východiská a závery ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, keďže ani po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie by nebolo ani potenciálne možné dospieť k názoru o porušení sťažovateľom označených ústavných práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2019